

de ordinære. Derved vilde man fritage Pensionskontoret for dette betydelige Arbejdsstof, som i Tidernes Løb endda er blevet stærkt forøget, og det er muligt, at man paa den Vis kunde undgaa en Kontorchef. Disse Invalidespørgsmaal have nu i en lang Aarrække været afgjorte af Invalidebestyrelsen, og der har der vel sagtens nu samlet sig saa megen Erfaring om, hvorledes saadanne Sager bedst og retfærdigst afgøres, at det vil være til Skade for Afgørelserne, om man ophæver denne Instans og i Stedet for lader en Kontorchef i Finansministeriet træffe Afgørelserne. Man har tidligere ment, at der til saadanne Afgørelser af Invalidespørgsmaal hørte nogen sagkyndig Bistand. I sin Tid har man haft en Repræsentant for Hæren og en Repræsentant for Flaaden som Medlemmer af Invalidebestyrelsen, og jeg kunde tænke mig, at man ved at forøge Invalidebestyrelsen med to Medlemmer maaske kunde faa nok saa fyldige og nok saa ensartede Afgørelser af disse foreliggende Spørgsmaal, som hvis man følger den i Forslaget angivne Vej. Det er som sagt allerede i Bemærkningerne selv antydnet, at man maaske nok med Fordel kunde gaa den af mig angivne Vej, men sluttelig resulterer det dog i, at den er behæftet med visse Ulemper, og at man derfor foretrækker Oprettelsen af et Departementschefseembede, Deling i tre Kontorer o. s. v. Jeg skal ikke bestride, at det maaske nok er den rigtige Afgørelse, her er truffen, men jeg henstiller til det kommende Udvalg — den ærede Ordfører for Flertallet antydede jo, at Sagen skulde henvises til et Udvalg — at tage under Overvejelse, om det dog ikke maaske alligevel vilde findes hensigtsmæssigt at bevare den tidligere Invalidebestyrelse og henlægge alle Sager, baade ordinære og ekstraordinære, til Afgørelse her, saa at det ikke skal være som hidtil, hvor en Del af dem først har været til Behandling i Invalidebestyrelsen, er undersøgt der og saa er gaaet til Afgørelse i Finansministeriets Pensionskontor, men at der altsaa kunde blive en selvstændig Afgørelse af disse Sager under Invalidebestyrelsen. Derved vil vindes, at den Overbebyrdelse, som omtales i Bemærkningerne, ophæves, og at Invalidebestyrelsen, som tidligere har beskæftiget sig med disse Sager, fremdeles faar dem i sin Haand. Jeg tror, at der ogsaa derved spares nogle Udgifter for Staten til nye Lønninger, og at der kan vindes en maaske nok saa god og retfærdig Afgørelse

som efter Lovforslaget. Derfor tillader jeg mig at henstille, at et eventuelt Udvalg tager disse Bemærkninger under Overvejelse.

Slengerik: Jeg skal paa Sagens nuværende Stadium ikke spille mange Ord paa den. Lovforslaget motiveres ved et forøget Arbejde i Finansministeriets Centralbestyrelse, og det er ogsaa muligt, at Arbejdet er blevet stærkt forøget i den senere Tid. Men deri ligger ikke absolut, at man har faaet for meget Arbejde, og det var kun i Tilfælde af, at man havde for meget Arbejde, eller at man kunde opnaa en mere hensigtsmæssig Fordeling af Arbejdet, at det vilde være rigtigt at vedtage et Lovforslag som dette. Vi ere paa det rene med, at Forslaget kræver en ikke ringe Forøgelse af Udgifterne, noget over 20,000 Kr., og jeg mener derfor, at vi maa være komne til en nogenlunde stærk Overbevisning om, at Forslagets Gennemførelse er nødvendig af Hensyn til det Arbejde, der skal foretages, inden man kan gaa ind paa at stemme derfor. Men det kan være, at man vil kunne komme til en saadan Overbevisning, naar Sagen er bleven undersøgt i et Udvalg, og da det lader til, at man fra Flertallets Side ønsker at henvise Forslaget til et Udvalg, skal jeg paa Sagens nuværende Stadium indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Finansministeren (Brun): Jeg takker for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Den synes at tyde paa en Anerkendelse af, at der er Trang til forøget Arbejdskraft indenfor Finansministeriet. Det maa i Virkeligheden ogsaa anerkendes, tror jeg, at der er en saadan Trang til Stede, og det er ogsaa erkendt af de tidligere Finansministre. Der er altsaa en Trang til Stede, som ikke er opstaaet pludselig, men har været følt i alt Fald i nogle Aar, og som maa afhjælpes enten paa den ene eller den anden Maade, hvorom der kan forhandles nærmere i et Udvalg. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) har slaaet til Lyd for Invalidebestyrelsens Bevarelse, skal jeg sige, at det naturligvis er en Vej, ad hvilken man kan komme ud over nogle af Vanskelighederne, men den, der er foreslaaet i Lovforslaget, forekommer mig at være bedre, da man, hvis man bevarer Invalidebestyrelsen, i alt Fald maa omforme den betydeligt for at sætte den i Stand til at behandle det